

זוהר חלק ג' פרשת תזריע - דף מ"ג עמוד ב'

אם זוכה האדם נותנים לו זוגו

"וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ", אמר רבי אבא: בא וראה כל רוחות שבעולם כלולים מן זכר ונקבה, וכשיוצאים זכר ונקבה יוצאים, ואחר כך נפרדים בדרכיהם, אם זוכה האדם אחר כך מזדווגים יחד, וזו בת זוגו, ומתחברים בזיוג אחד בכל, ברוח וגוף, שכתוב תוצא הארץ נפש חיה למינה, מה למינה, זה רוח ההוא של האדם שיצא זוגו הדומה לו, ומהי הארץ, כמו שכתוב (תהלים קנ"ט): "רִקְמִתִּי בְּתַחְתִּיּוֹת אֲרֶץ", וזה נתבאר תוצא^[מ] הארץ ודאי, שהרי ממנה יוצאת נפש חיה, כמו שביארנו שזה נפש אדם הראשון, ועל כן נפרדים כשיוצאים מלמעלה עד שיהיה רצון מלפני הקדוש ברוך הוא, אם זוכה האדם נותנים לו זיווגו, אם לאו, מפרידים אותה ממנו ונותנים אותה לאחר, ומולידים בנים שאינם כראוי.

זוהר חלק א' פרשת בראשית - דף מ"ז עמוד א'

נעשה אדם בסוד זכר ונקבה

"וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדְמוּתֵנוּ", שיהיה נכלל בו' צדדים, כלול מהכל כדמיון שלמעלה^[מא] באיברים מתוקנים בסוד החכמה כראוי, הכל בתקון העליון, נעשה אדם, בסוד זכר ונקבה, הכל בחכמה קדושה העליונה, בצלמנו כדמותנו, להתיסד זה בזה, ולהיות הוא יחידי בעולם שולט על הכל.

זוהר חלק א' פרשת בראשית - דף כ"ג עמוד א'

האדם בלימוד התורה עושה לבוש לשכינה

אמר רבי שמעון: בזמן שאמרה השכינה להקדוש ברוך הוא: "נַעֲשֶׂה אָדָם", עז"א ועזא"ל היו מקטרגים עליו, ואמר מה אדם ותדעוהו, למה אתה רוצה לברוא אדם ותדעוהו, שעתיד לחטוא לפניך באשה שלו, בזמן ההוא אמרה להם השכינה, בזה שאתם מקטרגים עתידים אתם לנפל, ככתוב: "וַיִּרְאוּ בְנֵי הָאֱלֹהִים אֶת בְּנוֹת הָאָדָם כִּי טֹבֹת הֵנָּה וגו'". חשקו בהן וחטאו בהן, והפילה אותם השכינה הקדושה מקדושתם, אמרו החברים רבי רבי, אם

זיו הזוהר

מ. שהשכינה הקדושה נקראת ארץ. מא. ו' צדדים וזהו סוד החכמה כגוונא דלעילא. וכלול מהכל היינו שיהיה בו גם חכמה בינה ודעת, היינו המידות חסד גבורה תפארת נצח הוד יסוד,

כן עז"א ועזא"ל לא היו משקרים בדבריהם, שודאי בנקבה עתיד אדם לחטוא, אמר להם כך אמרה השכינה, אתם שבאתם לקטרג לפני יותר מכל החיל שבמרום, אם אתם הייתם יפים מאדם במעשיכם, נאה לכם לקטרג עליו, אבל הוא עתיד לחטוא באשה אחת, ואתם בנשים רבות, חטאותיכם גדולה מחטא האנשים, כמו שכתוב **"וַיִּרְאוּ בְנֵי הָאֱלֹקִים אֶת בְּנוֹת הָאָדָם וְגו'**", את בת האדם לא נאמר אלא את בנות האדם, ולא עוד אלא אם אדם חוטא, הרי הקדמתי לו תשובה לשוב לרבנו, שיתקן במה שחטא^[מב]

ביאור טעם בריאת האדם

אמרו לו החברים, אם כן למה כל כך, הלא מוטב היה שלא יברוא האדם, שלא יחטא ויגרום כל מה שגרם למעלה, ולא היה לו לא עונש ולא שכר, אמר להם מן הדין היה צריך להברא כך, משום שהתורה בשבילו נבראת, שכתוב בה עונש לרשעים ושכר טוב לצדיקים, ולא היה שכר לצדיקים ועונש לרשעים אלא בשביל האדם, ולא עוד אלא שהתורה שהוא מלבוש להשכינה, ואם האדם לא היה עתיד לברוא, היתה השכינה בלי לבוש^[מג] כדמיון העני, ומשום זה כל מי שחוטא, כאלו הפשיט מן השכינה לבושי האורות, וזה הוא עונש האדם^[מד] וכל מי שמקיים מצות התורה, כאילו הוא מלביש להשכינה בלבושי אורות.

זוהר חלק ג' פרשת פנחס - דף רל"ח עמוד ב'

אשרי חלקו של זה המשתדל בגלות האחרון להיות דבוק בשכינה הקדושה

"וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ", שאל רבי שמעון מנורה הקדושה לרועה הנאמן^[מה] - לאחר שאמר: **"נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדְמוּתֵנוּ"**, מה זה שאמר אחר כך: **"וַיִּבְרָא אֱלֹקִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ"**^[מו], אמר לו מה שביארו על זה בעלי משנה, שהיו מהם שאמרו יברא, ומהם שאמרו לא יברא, והקדוש ברוך הוא מעצמו בראו, שכתוב: **"וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ"**, שנברא בכל הכחות והשליטו על הכל, ואם היו נותנים בו כל אחד חלקו, בזמן שהיו כועסים עליו, היה כל אחד נוטל חלקו ממנו, אלא הקדוש ברוך הוא ברא אותו בצלמו, זו מדת מלכות הקדושה, שהיא תמונת כל^[מי] ונאמר בה (במדבר י"ב): **"וְתִמּוּנָתָהּ יִבִּיט"**, שבה הסתכל הקדוש ברוך הוא וברא את העולם עם כל הבריות שברא בעולם, וכלל בה עליונים ותחתונים בלי פרוד כלל, היא קשר הכל ושלימות הכל, לקיים בה ומלכותו

זוהר זוהר

ורעיא מהימנא זה נשמת משה רבינו עליו השלום. **מו.** בתחלה אמר בצלמנו לשון רבים ואחר כך בצלמו לשון יחיד. **מז.** מדת או ספירת מלכות הקדושה והשכינה הקדושה הכל אחד, אלא שהאלהות שבשמים נקראת מלכות, ואור האלהות אשר יופיע מן מלכות שמים ותשכן באיזה מקום קדוש שבארץ נקראת שכינה, ויש בזה כמה וכמה מדרגות לפי ערך מקום הראוי לקבל האור, והרי זה כדמיון השמש עם קוי אור של השמש שהכל אחד בהשורש, ונקראת תמונת כל משום שכל ספירות העליונות משפיעים בה אורות שלהם, ובשביל זה

מב. זהו עיקר תשובה ניצחת של השכינה לשני המלאכים שלאדם יש תקנה על ידי תשובה ולא למלאכים. **מג.** ענין הלבושין יובן על דרך המובא בגמרא שיש מלאך הקושר כתרים להקדוש ברוך הוא מן תפילות ישראל, וכדמיון זה ענין לבושי אורות שנתוספו להשכינה הקדושה מן תורה ומצוות של ישראל. **מד.** פירוש לכל נטעה לחשוב שענין הפשטת לבושין מן השכינה הקדושה הוא ממש גירעון וחסרון בהאלהות כמובן בפשוט, אלא שענין זה היינו עונשא דאדם כי על ידי זה נעשין נשמתין ערטילאין. **מה.** בוצינא קדישא זה רשב"י

בכל משלה, ונקראת אמונת ישראל^[מח], אמר רבי שמעון מנורה הקדושה ודאי שעתה אין מי שיוכל לקחת ממנו חלקו, שהרי לא נתן בו חלק שום בריה שבעולם, אלא בורא העולם עלת הכל בלבדו, ובו תולה עונשו או שכרו, ולא במלאך ושרף, ולא בשום בריה שבעולם, ולפיכך אמרו רבנן בעלי המשנה שהמשתף שם שמים ודבר אחר נעקר מן העולם, אשרי חלקו של זה המשתדל בגלות האחרון להיות דבוק בשכינה הקדושה, לכבדה בקיום המצות, ולסבול בשבילה דוחק הרבה, כמו שאמרו אגרא דכלה דוחקא^[מט].

זוהר חלק ג' פרשת שלח - דף ק"ט עמוד א'

סוד בריאת האדם

אמר ראש הישיבה לרבי שמעון, החסיד הקדוש - בא ואגלה לך סוד כמוס, בנין גוף האדם כך הוא, רוח שלו מן רוח הקודש, נשמתו מתוך עץ החיים, כיון שרוח הקודש נותן כחו, מיד גם המרכבות שלו נותנים כחותיהן, כחות שלהן הן העצמות, וכל האיברים הם מצד שלהן, שיהיו מתוקנים זה על זה, צד הטומאה נותנת הבשר, ומצד שלה בא הבשר, ולא דבר אחר, המרכבות שלה נותנות כל אותן הגידים והעורקים להמשיך דם להבשר, ואחר שנתנו אלה כחותיהם, נותנים השמים כחותיהם, ומה הם, זה העור שנמשך על הכל כדמיון שלהם, להגן על אלה ולכסות על הכל^[א] אחר כך מתחברים שמים וארץ ביחד, ונותנים ד' יסודות האלה, אש מים רוח ועפר, אחר כך כל אחד נוטל חלקו שנתן, ונתבטל התחברות שלהם, רוח הקודש ומרכבותיו החלקים שלהם קיימים, הרוח של רוח הקודש קיים^[בא] והנשמה עולה, המרכבות של רוח הקודש עצמות שלהם קיימים, ועל כן חשיבות הגוף הן העצמות, כמו שכתוב (ישעיה נ"ח): **"וְעֶצְמוֹתַי יִחְלִיץ"**, והבשר לא כתוב בו כך, וכל זמן שהבשר של צד הטומאה מתקיים בקיומו, עומד שטן שהוא להסטין, נתעכל הבשר אין לו רשות להסטין, שהרי אין לו על מה לסמוך, ולאחר שהבשר נתעכל אינו תובע דין, ואינו עומד להסטין, ואינו מזכיר לאדם בשום חטא שבעולם, אמר רבי שמעון עכשו נודע לי הדבר על בוריו.

זוהר חלק ג' פרשת אמור - דף ק"ד

צלם מוכן לאדם עוד בטרם יוצא לעולם

עוד אמר רבי שמעון - במה שכתוב: **"וַיִּבְרָא אֱלֹקִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ"**, בספרו של שלמה המלך מצאתי, שבשעה שהזיווג נעשה למטה, שולח הקדוש ברוך הוא צורה אחת

זיו הזוהר

מן כתר למלכות וממנה לעולם הגשמי בכלל או בפרט, ואין כאן מקום להאריך יותר בענין זה, זיל גמור בספרי קבלה ותבין כי זה עיקר אמונת ישראל. **מט.** כלה רמז על השכינה הקדושה, ומן הדוחק שישראל סובלים בשבילה ינתן להם אגרא טבא. **נ.** כמו שהשמים סובבים ומכסים כדור הארץ עם כל בריותיה כן העור סובב ומכסה כל הגוף עם כל איבריו וגידיו. **נא.** מתקיים למטה בגן עדן התחתון אם יזכה, או שסובל גלות וגיהנם אם

היא נקראת בבחינת נוקבא, והענין מובן על ידי לימוד חכמת הקבלה. **מח.** זה כלל גדול בתורת הזוהר הקדוש שכתר עליון איהו כתר מלכות ועליה איתמר מגיד מראשית אחרית וזה השער לה' צדיקים יבאו בו עם כל תפילותיהם כי מאת ה' היתה זא"ת, וכעין זה למשל נבראת חוה מן אדם עצם מעצמיו ובשר מבשרו, ואין הכוונה להתפלל אליה בלבד אלא שעל ידי שער הזה יעלו ויבאו התפלות עד אין סוף עלת העילות להמשיך שפע

בפרצוף אדם, רשום וחקוק בצלם, והיא עומדת על הזיוג ההוא, ואלמלא ניתן רשות לעין לראות, היה האדם רואה אז על ראשו צלם רשום בפרצוף אדם, ובצלם ההוא נברא האדם, וטרם שנמצא צלם ההוא ששולח לו רבונו על ראשו לעמוד שם, לא נברא האדם, זה שכתוב: **"וַיִּבְרָא אֱלֹקִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ"**, זה הצלם שהוכן בשבילו טרם שיצא לעולם, כאשר יצא, בצלם ההוא מתגדל, בצלם ההוא הולך, זה שכתוב (תהלים ל"ט): **"אֲנִי בְּצַלְמִי יִתְהַלֵּךְ אִישׁ"**, זה הצלם שהוא מלמעלה, בשעה שאלה הרוחות יוצאים ממקומם, כל רוח ורוח מתתקן לפני מלך הקדוש בתקוני כבוד, בהפרצוף שעומד בעולם הזה, ומן אותה הצורה של תקון הכבוד יוצא זה הצלם, וזה כח שלישי להרוח^[ג] ומקדמת לעולם הזה בשעה שנעשה הזיוג, ואין לך זיוג בעולם שלא יהיה צלם נמצא ביניהם, אבל ישראל קדושים זה הצלם שלהם הוא קדוש, וממקום קדוש נמצא ביניהם, ולעמים עובדי כוכבים ומזלות זה הצלם שלהם הוא ממנים הרעים של צד הטומאה שנמצא ביניהם, ועל כן יהיה נזהר האדם שלא יתערב צלם שלו בהצלם של עמים עובדי כוכבים ומזלות, לפי שזה קדוש וזה טמא.

זוהר חלק ד' פרשת במדבר - דף ק"ז ע"א

בריאת האדם - זכר ונקבה

רבי אבא אמר: יש לעיין בפסוק הזה, שכתוב: **"וַיִּבְרָא אֱלֹקִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצַלְמֵ אֱלֹקִים בָּרָא אוֹתוֹ"**, כיון שאמר בצלמו, מה זה - בצלם אלקים ברא אותו^[ג], אלא ודאי שמרמז על ב' מדרגות הכוללות זכר ונקבה, אחד לזכר ואחד לנקבה^[ג] ולפיכך שני פרצופים היו בודאי, וסוף הכתוב מוכיח, שכתוב: **"זָכָר וּנְקֵבָה בָּרָא אוֹתָם"**, כלול היה משני הצדדים, ואף על פי שהנקבה היתה דבוקה בצדו הרי גם היא היתה כלולה משני צדדים להיות שלם בכל.

זיו הזוהר

יענש איזה זמן. **נב.** יש לומר כוונתו כי ידוע שחיות האדם מורכב מן נפש רוח נשמה נמצא שהרוח יש לו ב' כחות, ולזה יאמר שמלבד אלו שני הכחות יש לו עוד כח שלישי והוא זה הצלם. **ג.** יקשה על כפל הלשון. **נד.** יתרץ שכפל הלשון מרמז על הרכבתו מן שני פרצופין של זכר ונקבה.